

Ἐνῶ δὲν ἔχουνε ψυχὴ, ἔφτασαν,
Πάντως, πέρ' ἀπὸ τὴν ἀντίληψή τους.
Τὰ ἔνστικτὰ τους πλήρως ἀνθίζουν
Καὶ ὑφώνονται
Τὰ ἥρεμα μάτια ἀνοιχτά.

Γιὰ νὰ τοὺς ταιριάζει, τὸ τοπίο ἀλλάζει,
Ξεπερνώντας, ἀπελπισμένα
Ξεπερνώντας αὐτὸ πού ἀπαιτεῖται:
Τὸ πιδ πλούσιο δάσος,
Τὸ πιδ βαθὺ χωράφι.

Γιὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ,
Δὲν ἦταν δυνατό νὰ εἶναι ὁ τόπος
Ποὺ εἶναι, χωρὶς αἷμα.
Αὐτὰ κυνηγοῦν, ὅπως ἔκαμαν πρὶν
Μὰ μὲ νύχια καὶ δόντια ἀνεπτυγμένα τέλεια,

Πιδ θανάσιμα ἀπ' ὅσο μποροῦν νὰ πιστέψουν.
Ζυγώνουν πιδ σιωπηλὰ,
Καὶ ξαρώνουν στὰ μέλη τῶν δέντρων,
Καὶ τὸ κατέδασμά τους
Πάνω στὴ λαμπερὴ πλάτη τῆς λείας τους

Μπορεῖ νὰ χρειαστεῖ χρόνια
Μέσα σὲ ἡγεμονικὴ πλὴυση χαρᾶς.
Κι αὐτὰ πού κυνηγιῶνται
Τὸ ξέρουν σὰ ζωὴ τους,
Ἀνταμοιβὴ τους: νὰ περπατοῦν

Κάτω ἀπὸ τέτοια δέντρα μὲ πλήρη γνώση
Τοῦ τί θρῖσκεται σὲ δόξα ἀπὸ πάνω τους,
Καὶ νὰ μὴ νιώθουν φόβο,
Μὰ ἀποδοχὴ, συμμόρφωση.
Ὁλοκληρώνοντας τὸν ἑαυτὸ τους δίχως πόνο

Στὸ κέντρο τοῦ κύκλου,
Τρέμουν, περπατοῦν
Κάτω ἀπ' τὸ δέντρο,
Πέφτουν, ξεσκίζονται,
Σηκώνονται, περπατοῦν πάλι.

Νταϊήθ "Εττερ (1928)

Τὸ κόκκινο γυμνὸ

"Όταν δὲν ἔχω καθόλου μπλέ, χρησιμοποιῶ
κόκκινο

Πάμπλο Πικάσσο

Κόκκινα κεριά. Καπνισμένα κόκκινα φῶτα.

Παίρνοντας γουλιὲς κόκκινο κρασί ἀπὸ ἓνα
ποτήρι
τὸ γυμνὸ κορίτσι πάει στὸ παράθυρο.

Ὁ ἥλιος δύει. Ἀλικες παπαροῦνες. Αἱμα-
τόριζα.

Ρόδια στὸ μάκρος ἐνὸς τοῦβλινου τοίχου:
τὰ κοκκινισμένα πρόσωπα γέρον κηπουρῶν.

Κάτω ἀπ' τὰ κρύα φραουλένια ἀστέρια,
βαθυκόκκινα μάτια ἐτοιμοθάνατων ζώων.

"Όνειρο κερασίων καὶ κόκκινων.

Τὸ ρουμπινένιο φεγγάρι γλιστράει ἀνάμεσα
ἀπὸ
γυμνοὺς μηροὺς ἀπὸ γρανάτη καὶ ροδόξυλο.

Κόκκινα κεριά. Καπνισμένα κόκκινα φῶτα.

Ντόναλντ Χῶλλ (1928)

Οἱ σύζυγοι

"Αν ἔλεγα, «Μικρὲς σύζυγοι,
κλεισμένες στὰ σκοτεινὰ σας
σπίτια, ἓνας πελώριος
τιγροόχρινος σκίζει
τὴ στέγη κάθε σπιτιοῦ

μὲς στὴ νύχτα καὶ ταιριάζει
τὸ φεγγάρι μαζί του
κι ἀποτραβιέται μόνο
ἀκριβῶς τὴν αὐγὴ»,
θὰ χαμογελοῦσατε

καὶ θὰ σκεφτόσαστε λαμπρὰ
λουλούδια καὶ θὰ ξεχνούσατε
τὸ χρῆμα καὶ τὰ ψῶνια,
ὅμως ἂν συνέχιζα, «Βλέπω
τοὺς κρῖνους σας νὰ μεγαλώνουν

μονάχα στὸν εὐτυχισμένο μου ὕπνο,
γιατί κήπους δὲ φτειαίσατε
στὰ τετράγωνα τῶν σπιτιῶν σας
γιὰ λουλούδια πού ἔρχονται
μέσα στὴ μαύρη νύχτα»,

θ' ἀρχίζατε ξαφνικὰ
νὰ κλαῖτε ἢ θὰ παίρνατε ἓνα διδύο
ἢ θὰ περπατούσατε μονάχες
γιὰ πολὺ
πάνω στ' ἄσπρα πεζοδρόμια.

"Ανν Σέξτον (1928)

Τὰ θρύα τοῦ δερματός του

Τὰ νέα κορίτσια στὴν παλιά
Ἀραβία συχνὰ θάβονταν ζων-
τανὰ κοντὰ στὸ κέντρο πατέρα
τους, προφανῶς σὰν θυσία στὶς
θεῆς τῆς φυλῆς...

Χάρολντ Φέλντμαν, «Παιδιά τῆς
Ἑρήμου», «Ψυχανάλυση καὶ
Ψυχαναλυτικὴ Ἐπιθεώρη-
ση», Φθινόπωρο 1958

Μόνο ἔκρεπε
νὰ χαμογελοῦμε καὶ νὰ μένουμε ἥσυχες,
νὰ ἴμαστε ξαπλωμένες κοντὰ του
καὶ ν' ἀναπαύομαστε γιὰ λίγο,

νά 'μαστε διπλωμένες
 σά μεταξωτό,
 νά δουλιάζουμε άπ' τά μάτια τής μάνας
 καί νά μὴ μιλάμε.
 Τό μαύρο δωμάτιο μᾶς πήρε
 σάν τάφος ἢ σά στόμα
 ἢ σάν ἐσωτερικὴ κοιλιὰ.
 Κράτησα τὴν ἀνάσα μου
 καί νά ἔχει ὁ πατερούλης,
 οἱ ἀντίχειρές του, τὸ παχὺ κρανίό του,
 τὰ δόντια του, τὰ μαλλιά του νά μεγαλώνουν
 σά χωράφι ἢ σάν ἐσάραπα.
 Ξαπλωμένη δίπλα στὰ θρύα
 τοῦ δέρματός του μέχρι
 πού ἦτανε παράξενος. Οἱ ἀδερφές μου
 δὲ θά μάθουν ποτὲ πὼς γύῃκα
 ἀπὸ τὴ σειρὰ μου καὶ ὑποκρίθηκα
 πὼς ὁ 'Αλλάχ δὲ θά δει
 πὼς κρατοῦσα τὸν πατερούλη μου
 σάν παλιὸ πετρωμένο δέντρο.

Ξ. Τζ. Κέννεντυ (1929)

Γυμνὸ πού κατεβαίνει μιὰ σκάλα

Δάχτυλο πάνω στὸ δάχτυλο, χιονίζουσα σάρκα
 Χρυσὸ τοῦ λεμονιοῦ, ρίζα καὶ φλοῦδα
 Κοσκινίζεται στὸ ἡλιοφῶς κατεβαίνοντας τὴ
 σκάλα

Μὲ τίποτα πάνω της. Οὔτε τὸ μυαλό της.
 Κατασκοπεύουμε κάτω ἀπ' τὸ κιγκλίδωμα
 "Ἐνα σταθερὸ κοπάνισμα τοῦ μηροῦ πάνω στὸ
 μηρό—

Τὰ χεῖλη της ἐντυπώνονται στὸν ταλαντευό-
 μενο ἀέρα
 Πὺ μεριάζει ν' ἀφήσει τὰ μέρη της νά πε-
 ράσουν.

Μιάς γυναίκας καταρράκτης, φορεῖ
 Τὴν ἀργὴ της κατάβαση σὰ μακριὰ κάπα
 Καὶ σταματώντας, στὸ τελευταῖο σκαλὶ
 Μαζεύει τίς κινήσεις της σὲ μιὰ μορφή.

Τζῶν Μόργκαν

'Ανοιξιὰτικο ἀπόγευμα

Πέσαμε στὸ στρώμα
 σάν πεζικάριοι σὲ μαλακὴ λάσπη,

ἐνῶ ὁ ἔχθρος τὸ σκάει
 μὲ τίς μπότες καὶ τ' αὐτόματά μας.

Φωτεινὲς πεταλούδες φυτρώνουν ἀπ' τὸ κε-
 φάλι
 τῆς γυναίκας μου καὶ τὸ δεξιὸ μου χέρι

κραταίει τρεῖς κάμπιες, καθὼς εἴμαστε ξαπλω-
 μένοι

τώρα σ' ἕνα δάσος. Ὁ ἥλιος

εἶναι σιωπηλὸς σάν τὴ σιωπὴ
 γύρω ἀπ' τὸ ξυνητήρι.

'Ελαφρότερα ἔντομα πετοῦν κατὰ πάνω
 σ' ἄσπρο δαχτυλίδι μὲς στὰ φύλλα τῆς
 κορφῆς.

Οἱ πράσινες σκιὲς τοὺς πιτσιλίζουν ἀνάμε-
 σα ἀπ' τίς φτέρες
 καὶ πάνω στὰ πρόσωπά μας. Μὰ ὁ πόλεμος

δὲν ξεχάστηκε: ἄρματα κινοῦνται κατὰ μέσα
 οἰχόνοντας φλόγες καὶ ἀποσυρόμαστε στὰ
 δέντρα.

'Ἡ γυναίκα μου, σὰ δέντρο, τὰ χαμηλότερα
 κλαδιά της

πιάστηκαν στὴ φωτιά· μπομπιμπούκια σκᾶνε σὲ
 κρανιά, ἀνθὸ τῆς κερασσιάς.

'Ἡ καμπάνα ἀρχίζει νά ἤχει καὶ μεις

τρέχουμε πρὸς ἕνα σχολεῖο στὴν ἄκρη τοῦ
 δάσους.

'Αλλοὺ οἱ ἄνθρωποι ὁρμοῦν σὲ ἀντιαεροπορι-
 κά καταφύγια.

Βουτᾶμε σὲ τάφους. Ριχνόμαστε
 πίσω ἀπὸ θημωνιές. Ρίχνουν καὶ αὐτοί.

Φίλα με! Τὸ δέρμα μου καίγεται, καίγεται.

Τζαίησον Μίλλερ

Κορμάτι στὴ Σαβδόνα

Τὸ πουλὶ ἀπαντᾷ. Μέσα
 στὴν ἀνοιχτὴ παλάμη μου ἕνας κρῖνος τρώει.

Περιστερία κάθονται σὲ βράχους πάνω
 στὰ σκοτεινὰ σχολήγρια. 'Ανεβοκατεβαίνουν
 πεινασμένα,

τελετουργικά. Κλαδιά ξαναγυρνοῦν στὸν ἥλιο
 ξερά, εὐθραυστα. 'Ἡ δροσιά κατεβαίνει.

Στὴν κορφή τῶν δέντρων τὸ χῶμα
 μεταφτεύεται σὲ γαλαξίους καρπούς.

Καὶ τοῦ γρύλλου ὁ ἥσκιος μακραίνει
 σὲ μιὰ φωνὴ κάτω ἀπ' τὸ δέντρο. "Ἀκου!

Τὰ χορτάρια λυγάνε. 'Αφροπράσινα
 ἐκτείνοντας τίς ἄκρες τους. Σάν δίχως ἀκτὴ

κῆματα. "Ἐνα βῆμα πού ἀρθρώνεται.
 'Ασύντριφτο. Μὲς στὸν ἄνεμο. Μιὰ λεπίδα
 χόρτου

χιτυαίει τὸ πόδι ἐνὸς πουλιοῦ. Λεπίδα καὶ
 πούπουλο
 κοιτάμενα σὲ μιὰ νότα μὲς στὸν πύργο.